

מכתבים ארוכים



מכתבה אלי ישובה, למשל, על תקן של משואה בת נעלמים רבים. היא מגישה גם לכם משואה, שלדעתה לא קל לפתרה. רק שני נעלמים — איקס אחד שזה: גיל יוצאת צבא; איקס שני: תחביב ראשון במעלה. ובכן, קחו עט וגיירו והתחילו לפתור. אך אל תגלו לי את הפתרון, לי לא איכפת.

יעוד ויעוד

1068/34) הם שניים. אחד מ"כ והשני סתם בחיל האחזק. הם עושים רושם של בחורים טובים, ומה גם כשהם אורבים כל כך מוסיקה, נגינה, ציור, שיחה עליונה ורצינית, ביור טיולים ועוד ועוד. אין להם דרישות רמות: רק זה שהנעזרות שתכתובנה אליהם תתיינה עוד בגיל ה-17 שפעשערה וחיפאיות.

ציפור קטנה לחשה לי...

זה שהחלו כולם לכתוב פתאום חמישים, הוא פשוט דיריבוק. נחשו שלוש פעמים מי סיפר לי את זה... אגב, דיריבוק קורא למקום מסוים מאד בשם אורוול. הבימה החליטה, כנראה, שמשלם יותר לשלוח את שרגא פרידמן לחוף לארץ ל"התבוננות", מאשר לתת לו בייים, כפי שהיה תורו לעשות... את מקומו של פרידמן בהביצה ממלא עתה יהודה אפי רזני, שהביא כפיצוי לאשתו אולי שוקן, על שהוא מתעלס במחזה עם מרים זוהר, תקליט ארוך נגן של "גיבורותיו של פרידמן" מפי מריה קאלאס... כאשר נראה שמואל רודנסקי צובט את להייה של נערה חמודה בכסית, אמרו לו, "מה אתך בגילך", "אינני כל כך זקן", השיב רודנסקי מניה וביה, "עוד לא חגגתי שום יובל". רודנסקי שפר, רבע של רביעיית המועדון, מופיע, בתוכנית החדשה דתיאדה, במכנסים קרוצים מאחורי. הוא שכח מכל העניין שפוע, בנישף פורים בבית ציוני אמריקה, בתוכנית אחרת, נתגלה לקהל במכנסיו הקרועים... רבע אחר, יעקב בן-סירא, מרחיח עתה כ-3 לירות לחודש ב"פוקר תורכי". תגיד מספר, אומר הוא לקרבן הקרוב ביותר, אחרי שהלה נותן לו 100 פרוטה. "שמונה", אומר הלה. "תשע". ניצחתי. מכרו בן-סירא. ב"ג'וקי" ארזין נראה השבוע יושב בבית-קפה על שפת מדרכה ברחוב דיונוף, ואינני מת-כחנת לכסית או רוול — כשהוא עצוב. זה לא היה כל כך בגלל הקפה ההפוך התפל, כמו בגלל מכתב שקיבל אותו יום מחברתו, ליו מלקת באבילה. ליו כתבה לו או שהוא בא מיד לפארני, או ש... פסוק השבוע שייך בלי ספק לחנה מפינגר ערן, שהלכה בעקבות אחותה למקצוע זיי וזה רודן, מסרה הצהרה מפוצצת לעת-גות האמריקאית, כיצד היתה קצינה בצה"ל וכולי וכולי: "אם אתן הולכות לצבא, מן הראוי שתהיה לכן חיייה פינית". אם היא היתה קצינה בצה"ל, אני לילי גלילי.

מכתבו של כל תלמיד חמישית. שפוטנה בעצמך: "הגנו פוגים עליך בקריאת עזרה כדי להצילנו מהגנות הריקניות אשר מסר בבנות אותנו בחברתנו, ולמצוא לנו שתי בנות חמודות האהבות לבלות את זמנך בבטיחה — מכונית פרטית — טיולים ברגל, ביקורים בקולנוע, תיאטרון, קונצרטים ורצאות. אנחנו שנינו דומים אחד לשני דמיון חזק בכל המובנים. בני 24, גובה 1,70 מ', עיניים תכולות, אחד משפטן כבר — עוררדין — והשני מהגנד חשמל. נוסף לכך אנחנו מצוידיים גם במכונית פרטית". בבקשה, אך אל תאשמה אותי, אחר כך.

בחור שאל בחורה מה היא עושה הערב אז היא אמרה שכלום. אז הוא יצא איתה והיא באמת לא עשתה כלום.

משואה עם נעלמים

זה שמכתבה הוא רגיל עוד לא סימן שגם היא כזאת, אומרת (1068/33). היא פשוט אהבת לכתוב מכתבים. בומן כתיבת

הטוהר. אחותי! את הרי השמיים הבהירים, הרוח הצחה. ואותם העצים הנעים אט אט ברוח. את המוסיקה. את אותן אגודות עת-קות ספוגות יופי. את אותה אמונה קדושה. את הרחמים והבון..."

אני מקוה שהבינותם שהיא רשמה כאן קטעים מיומנה. כמה פרטים נוספים: היא בת 18, מתעניינת בספרות, פסיכולוגיה, גרפולוגיה ופילוסופיה.

דמיון חזק

האקדמאים באים. אלמלא ציינו זאת לא הייתי מבדילה בין מכתבם (1068/32) לבין

תינוקות שנולדו בין ה-22 במארס 2011 באפריק, נמצאים תחת מזל טלה, המזל הראשון בגלגל המזלות, שמרכלים עליו שהוא הטוב שבכולם. אנשי טלה הם בעלי-ימיה גדולים, וכמעט תמיד מצליחים בחברה ורוכשים יידיים, אם יש להם המון כסף והמון מזל. עליהם להישמר מאד כאשר הם יורדים במדרגות, כי יש להם נטייה להתגלגל. בין בני הטלה נמנים: הנטיך טויה ביסמארק, אוליבר קרומול, צ'ארלי צ'אפלין, הרי גייסט, וויליאם שייקספיר וליילי גלילי.

הוי, את!

כולם אותו הדבר, אומרת (1068/31). כל אלה הכותבים אלי מחקים זה את זה. ישנן כמה תבניות החוזרות על עצמן. "קלות ב" הרבה חיקוי והזדהות מהגדרה עצמית מדי-יקת... הדורשת ביקורת עצמית מפותחת, כושר ביטוי גבוה, והעיקר, כמו שאמר סוקראטס: דע את עצמך. תמוה ומוזר, אולם רבים בני האדם שאינם מכירים את עצמם ומהותם". מגיעה היא למסקנה. היא, מסתבר, אחרת, דבר שתוכלו ל-היזכר בעצמכם.

"כדי להכיר אותי, אפשר לחתוך את ידי ולשאל אותי, אולם כדי להכיר את ישותי, את תוך תוכי, יש להכיר אצלי שתי מהויות. האחת שהיתה רוצה לחיות לה חופשית בעולם, לחיות בהתאם ליצרניה ולמוגה, בלי חשבון, בלי ביקורת... השנייה מכחנת ומורכבת אותי למין מטרה מיוחדת. היא המכילה ביקורת ומצפון, מעין אני עליון.

"מכירה אני בתועלתה, אך יש ואני מודדת ומנסה לגרשה מתחומי או פונה אני אליה כאל ידידה, שהייתי פעמים מחתרת עליה, הוי את! קוראת אני בבור, כל תפקידך הוא לעמוד לידי ולנסות לעשותני מושלמת. אינך רוצה שאשתטה בגלל בלשמה, שאתנהגה שלא כשורה ואקלקל את דרך השלמות שהתחיתי למעני."

"או פונה אני במרירות ואומרת: תמיד תהלכי בצדי, לכל אשר אלך? או יש ומחשבה כזו גורמת לי ייאוש בחשבי ש-תמיך תהי לידי, שקלתי הכל במאוזנים, אולי גם תסיפי לי קצת מוסר. ואחרי מאבק ממושך בין אותן שתי ישויות, כתבתי, את, במשך תקופה קצרה זו נלחמתי בך כל כך הרבה, אך אודה כי ניצחת אותי. לא אוכל להשתחרר לעולם ממך. לכן עלי להגיע אתך לידי הבנה... אלא שעליך להבין גם אותי. אל תביטו אלי בשאט-נפש כזה, כאילו סומאתי. כאילו אני שרץ הקטן מכדי היות לידך... אולי את היא האפס... את היא מה שיצרו אנשים במשך דורות, ולבסוף נוכחו שהו פרי התפתחות בלבד... סלחי לי. את הרי חלקיך מנשמת העולם. את היופי, את

נשרת השבוע



גם לפני שזה קרה, היו מפנים אחר זהבה גורפינקל את הראש. אי-אפשר שלא. היא תמיד, בת 23, יש לה ראש שחרחר מתולתל, עיניים ירוקות חייכניות ועצמות-לחיים גבוהות. כמו לפי הזמנה, אולם אחרי שזכתה ב-30 אלף לירות בפיס, לפני כשבועיים, הולך לה קלף משוגע.

היא החלה מקבלת מכתבים לעשרות מכל מיני טיפוסים, ביניהם סטודנטים מן האוניברסיטה, מלאים הצעות נישור-אים. היו כאלה שהתלוצצו כאילו על כל העניין, כמו אותם שני הסטודנטים שכתבו: "טובה את, לנו זהבה, אך טובים שבעתיים 30 אלף הלירות... הכסף לא חשוב לנו ולכן לא נזכיר אותו עד לחתונה." כמה סטודנטים לרפואה אף הגרילו ביניהם את הזכות לכתוב אליה ולהציע לה נישואים. כל שדכני תל-אביב מצלצלים אליה בלי הרף, מצהירים שהם שדכנים של "החוגים העליונים".

זהבה מקבלת הכל בחיוך של טובלב. היא התרגשה אמנם מאד, כאשר נזכרה כי האיגרת שקנתה אצל הזקנה העיזרת ברמת-גן זכתה בפרס הגדול, אך עתה כבר נרגעה. יש לה תוכניות מפורטות ושקולות: ללמוד נגינה על מנת להשיג רישיון בינלאומי; נוסע עם אמה לטיול לחוף-לארץ ולבקר, בין השאר, בתערוכה בבריסק; לרכוש מכונית. בינתיים היא מתנהגת כאילו לא קרה דבר, ממשיכה לעבוד בעיריית רמת-גן, לקרוא, להאזין למוסיקה ולצאת בחברת מחזרתי הקודמים. היא רוכשת עתה באדיקות איגרות פיס חדשות. "הכל יכול לקרות!" אומרת היא בצחוק. והיא יודעת, כנראה, זכייה הגדולה היא שרשרת מעניינת של מקריות: "יום אחד הלכתי לי למרזו רמת-גן, כדי לקנות איזה ספר. אני עוברת לי איש אחד שמוכר איגרות. חשבתי לי: כדאי לנסות, למה לא? אמנם אני תמיד מתאכזבת, אבל מוכרחת לנסות. אני בוחרת לי איגרת, פותחת את הארנק לשלם, ונוכחת שיש לי רק לירה וחצי. אין דבר, אומר לי האיש. אני מכיר אותך. קחי את האיגרת, ותשלמי את השאר פעם אחרת. לא, אמרתי. אני עוד עלולה לשכוח. לא קניתי. כאשר יצאתי פעם שנייה מן הבית עברתי ליד הזקנה וקניתי אצלה." לזקנה יש עכשיו פרנסה טובה. תור ארוך מוזנב לידה. חושבים שהיא מביאה מזל. והבה נתנה לה מתנת תודה — 500 ל"י. אך הדודה הטובה כעסה, היא רצתה אלף. נעתי בזהבה כדי שתביא לי מזל. למחרת לא הגרלתי פרוטה. אולי משום שלא קניתי אצל הישישה.

בריג'יט בארדו מול פראנסואז סאגאן

בתכנית טלביזיה צרפתית ידועה בשם הראש והרגליים, בה נוהגים להפגיש שני אנשים שונים זה מזה ומציגים בפניהם את אותן השאלות, הפגישו בפעם האחרונה שתי נשים צעירות בנות 23. בריג'יט בארדו ("רגליים") ופראנסואז סאגן ("הראש"). התברר שבמקרים רבים אין כמעט כל הבדל בין שתי בנות 23, ולו גם שני ניגודים כ.כ.ב. 0.95.

ההייתן רוצות להיות אשה במקום רעותה?

בארדו: לא, לגמרי לא. אבל אני מעריצה את פראנסואז סאגאן.

סאגאן:

לא, אבל אני מוצאת את בריג'יט בארדו סימפאטית מאד.

מהו הכבוש האהוב עלייך ביותר?

בארדו: מכנסים ארוכים.

סאגאן:

חצאית וסוודר.

האם את נוהגת לקרוא?

בארדו: כן. בני זמננו והקלאסיקאים כאחד.

סאגאן:

כן. ברגע שאני רק יכולה.

האם את משתמשת בכושם?

בארדו: כן. אני אוהבת להתבשמ, ואני מחליפה לעתים קרובות את הבושם.

סאגאן:

כן. כאשר אני מוצאת את הצלוחית בחדר האמבטיה.

האם יש לך דיאטה כלשהי, ואיזוהי?

בארדו: לא. אני תמיד רעבה, ואני אוהבת לאכול.

סאגאן:

לא. כאשר אני רעבה, אני אוכלת.

האם את נשארת לעתים קרובות בבית?

בארדו: כן. אני אוהבת להיות לבד. אני קוראה ומאזינה למוסיקה.

סאגאן:

לעתים נדירות. אני נמצאת לבד רק במכונית, בתוככי פאריס. אצלי בבית, אני ישנה.

מהם תקליטייך האהובים ביותר?

בארדו: אף אחד לא במיוחד. יש לי כ-200 תקליטי ג'אז ומוסיקה קלאסית כאחד.